

Sondag 1 Maart

Skrifgedeelte: Genesis 12:1-9

Fokusgedeelte: Genesis 12:1-3 (AFR83)

God se barmhartigheid in die Verbond

“Die Here het vir Abram gesê: ‘Trek uit jou land, weg van jou mense en jou familie af, na die land toe wat Ek vir jou sal aanwys. Ek sal jou ’n groot nasie maak. Ek sal jou seën en jou naam groot maak, en jy sal ’n seën wees’” (Gen. 12:1-2).

Hierdie verse vorm die hart van God se verbond met Abraham – ’n verbond wat spruit uit God se barmhartigheid en nie uit menslike verdienste nie. Abram, later Abraham, was nie uit eie verdienste gekies nie. Hy was ’n man tussen ander mense in ’n afgodsdienende wêreld, en tog kies God hom om ’n draer van seën vir die wêreld te wees. Dit wys vir ons die diep genade van God: Hy kies, roep en belowe – alles uit sy eie inisiatief van liefde.

Die verbond wat God sluit, is nie net ’n transaksie nie – dit is ’n verhouding. In hierdie verhouding bied God beskerming, voorsiening en ’n doel aan. Die belofte om ’n groot nasie van Abraham te maak, was op sigself ’n daad van barmhartigheid – veral as ons onthou dat Abram en Sarai kinderloos was. God se woorde het hoop en betekenis gebring, nie net vir Abram nie, maar vir die hele mensdom.

God se verbond met Abraham is ook inklusief: *“In jou sal al die geslagte van die aarde geseën wees.”* Dit dui op ’n God wat sy barmhartigheid nie beperk tot een volk nie, maar ’n wêreldwye reddingsplan het.

Soos Abraham, word ons ook geroep – nie omdat ons dit verdien nie, maar omdat God barmhartig is. Wanneer Hy ons roep, gee Hy ook die genade om te gaan. Sy verbond bly staan: Hy sal seën, Hy sal lei, en deur ons wil Hy ander seën.

Sing: Psalm 105-1:1, 4, 5

Ds. HM (Herman) Stavast (Wierdapark)